

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroya (vicepresident), Joan Ballester, Maria Favà, Lluís Foix, Rosa Font, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Llorenç Soldevila, Antoni Vila Casas i Pep Collelldemont (defensor del lector).

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

LA LLENGUA ÉS TAN PATRIMONI COM HO ÉS LA CULTURA TALAIÒTICA HERETADA

Guillem López Casasnovas

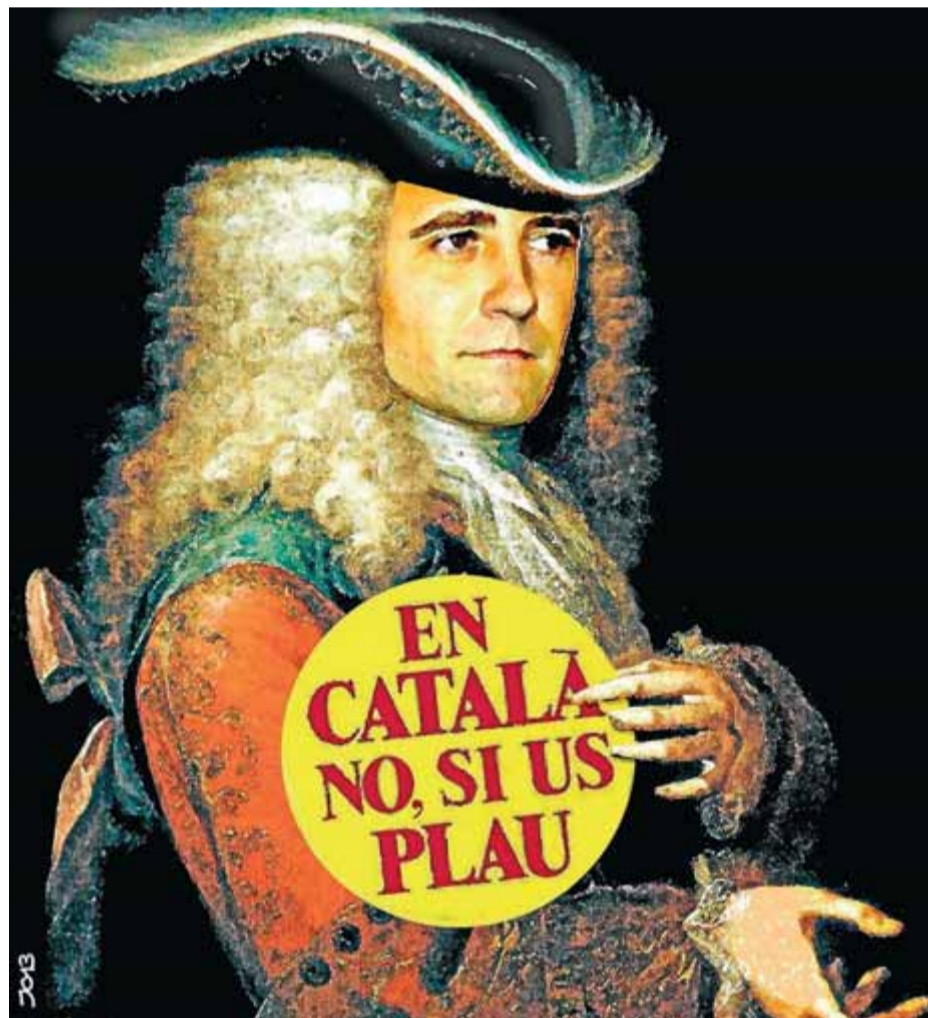

Catedràtic d'economia de la UPF.
Economista i advocat

José Ramón no estima la nostra llengua

No m'he trobat mai personalment José Ramón Bauzá. Em diuen els qui el coneixen que no acostuma a mirar als ulls quan parla. Des de la seva estètica (cordellets de colors al braó, bandera espanyola inclosa i pentinat de rebull al clotell) no divergeix de tants altres dirigents del seu partit a Madrid. Utilitza majorment el castellà i lluita per diluir el sentiment autonomista de les Illes dintre de la gran Espanya. José Ramón pretén ara eliminar tot vestigi provinent del seu entorn econòmic i social més immediat: els països catalans. Abans mort que sospitós de català; “*Antes partido que doblado*”, com deia aquella altra ministra nacionalista espanyola. D'aquesta pretensió se n'enorgullia el president balear en el seu dia de glòria en el berenar a l'Hotel Ritz, quan va ser presentat pel seu cap de files Mariano Rajoy i davant de la dreta madrilenya. Per quina raó el president balear no estima el seu país? Possiblement, diuen alguns, està fent mèrits per qualque interès polític particular, i en aquest objectiu li deu convenir assolir el suport de la sectorial de *hooligans* del seu partit, amb qui comparteix propòsit. La llengua fa olor de pancatalà i José Ramón no dubta idò d'atacar la llengua. Afortunadament, no tota la dreta balear és així: Conrado, Soler, Fiol, Huguet, Rotger, entre molts altres, mostren un passat menys sectari. El mateix president Cañellas ha parlat sempre de llengua i convivència, i el que fan ara aquests nouvinguts a la política no ho reconeix com a fet “pels seus”.

ATACAR LA LLENGUA ÉS LLUITAR contra el darrer punt de connexió que alguns creuen que resta amb els països, diguem-ne ara, de “parla catalana”. Una llengua de la qual desconeixen la seva pràctica d'ús i conreu. Tant els val: des de la bandera del trilingüisme pretenen ara diluir l'ensenyament del català, un català poc present ja als mitjans i que encara alguns negligeixen com a parlar pagès. Els votants tradicionals del PP estan *lost in translation* i reivindiquen el rallar menorquí, eivissenc, formenterí, mallorquí tal com sona, amb faltes d'ortografia que els porten a fer el ridí-

JORDI SOLER

cul. Un país així que no s'estima la llengua no és un país. La llengua és tan patrimoni com ho és la cultura talaiòtica heretada o el paisatge humà en què vivim. Qui estima el seu país no el destrueix ni el deteriora. Està clar que qui no el fa seu (ni el visita ni l'habita) no el cuida i acaba negligint-lo i no estimant-lo. Això passa avui, al meu entendre, en aquests nous dirigents del PP de les

Illes que aspiren a fer carrera a Madrid, on tindran bona acollida amb la confessió del seu únic i exclouent nacionalisme espanyolista, projecció per la qual agafen carrereta tot cercant el suport de la facció exaltada dels anticatalanistes. A falta d'una amenaça més política partidària (frenar a les Illes el partit de Rosa Díez), focalitzen la seva dèria en la llengua, ja sigui a l'ensenyament com a l'ús

Atacar la llengua és lluitar contra el darrer punt de connexió que alguns creuen que resta amb els països, diguem-ne ara, “de parla catalana”

quotidià de l'idioma als mitjans de comunicació.

VAL A DIR QUE, AQUESTA VEGADA, el fet de cercar el seu interès partidista de secta al president José Ramón pot no sortir-li gratis. A Menorca la rebel·lió dels ensenyants està força estesa. Molts pares saben quins col·lectius es troben darrere el rebuig al català: cultura més limitada, nouvinguts amb menys presència social i menor vocació de permanència. Regidors i alguns batles als pobles de Mallorca es rebel·len ja que no poden fer bandera del que no creuen i mai no han practicat: la discriminació lingüística i el desbalançament entreguista en favor del castellà amb l'excusa de l'anglès.

DIT AIXÒ, AQUESTES GUERRES són molt cares en el nostre país balear que necessita refer la seva situació al món: al món del finançament autonòmic manifestament injust, del malmès règim especial balear, per la manca de compensació d'un cost de transport que ofega les nostres empreses i deteriora el benestar de la gent, per uns costos energètics que es veuen amenaçats avui a l'alça amb la reducció de subvencions, un capital humà amb elevat abandonisme i un capital social fràgil per la manca de compromís social d'alguns habitants “de pas” amb el patrimoni illenc. I en lloc d'estar centrats en aquests problemes, les nostres illes estan immerses en una discussió d'un problema prefabricat pels interessos d'alguns polítics i que han generat un debat allà on no hi era. A més, sense cap horitzó sobre quin problema resoldrà el seu propòsit, però amb ple coneixement dels danys col·laterals que provoca. Necessitam pau a les Illes, tranquil·litat per retrobar el nostre paper al món des del consens i resoldre les qüestions que veritablement afecten el benestar de la gent. I que uns dirigents polítics instrumentalitzin el debat de la llengua, per si mateixos o per part d'altres interposats, des de l'amenaça de la foto en què qui es mou no surt, és prova de poc seny fent prevaldre els interessos individuals partidistes als col·lectius. I tot açò a un país que necessita més que mai estimar la seva llengua per estimar-se a si mateix.